

Martina
Formanová

Trojdišné
plavky

Martina Formanová

Trojdílné plavky

Eroika

Martina Formanová

Trojdílné plavky

© Martina Formanová, 2007

© Eroika, 2008

ISBN 978-80-86337-67-8

Nadia

„Já jsem o všem znovu přemýšlel... A chci se rozvíst.“

Michael se převalil z boku na záda, trochu ze zbabělé snahy nevidět reakci, kterou jeho prohlášení vyvolá. Oči upřel ke stropu.

Měl pěkný široký hrudník, ale na jakýkoli hrudník lze hledět pouze určitou dobu. Někdo by vydržel patnáct sekund, jiný půl minuty. Nadia se na něj dívala mnohem dýl, částečně proto, že si během té doby sestavila zasedací pořádek pro páteční večeri.

„Nedělej to...“ řekla poté mírně zastřeným hlasem.

V místnosti bylo teplo, zmuchlaná péřová deka skopaná v nohách.

Oknem s napůl staženou žaluzií koukalo dovnitř denní světlo. Šedavé, pošmourné světlo brzkého zimního odpoledne.

„Nedělej to... Já tě nechci ztratit...“ Pohládila mu prsa a přitulila se blíž. Ofina jí spadla přes půl obličeje; nevadilo jí to, možná stejně měla trochu rozmazanou řasenku.

Rádio na pultě, který je odděloval od malé kuchyňky, záhadně zesílilo.

Nadia se napřímila na lůžku, její zájem se bez varování přesměroval k rozhlasovému vysílání.

„Všiml sis, že reklamy jsou vždycky hlasitější?“

V tomto životním stadiu se stalo jejím největším přáním najít profesní smysl svého života. Zhlédnutí filmu *Erin Brockovich* v ní posílilo naději, že ještě

může být enormně prospěšná, a to i bez jakéhokoli odborného vzdělání. Jen mít oči (a uši) otevřené!

Michael se nespokojeně opřel o lokty.

„Abych řekl pravdu, nevšiml. – Já jsem se maličko zasek’ na tom svým rozvodu... Ale zapomeň na něj... Bavme se o reklamách...”

Inu, nejspíš mají trochu jiný priority.

Pokusila se jej obejmout kolem boků.

„Promiň...” Jako by o tomtéž mnohokrát nemluvíli...

„Proč bys mě ztrácela? Snad naopak, ne? Budu mít víc času pro sebe... Můžeme třeba na pár dní někam jet...”

Nadia si je oba okamžitě představila na letišti, vyslečené z pásků u kalhot a bot, ponížene přeshlapující v ponožkách u odbavovací kontroly.

Michael se posadil na posteli, její dlaň sklouzla podél jeho těla jak upuštěná rukavice.

„Uvědom si laskavě, že rozvod stojí vedle úmrtí někoho blízkého a ztráty zaměstnání nejvýš na žebříčku možnejch stresů,” vyštěkl, a ještě z lůžka se natáhl pro kalhoty, pohozené na zemi. „Jeden ze tří nejstresovějších faktorů!” zopakoval.

No jo, ale ty další dva si lidi zpravidla nevybíraj sami, odvětila mu v duchu Nadia.

Nahlas opět nasadila svůj *zastřený* hlas, ten, co doručoval sporné zprávy. (Špatné zcela vynechávala, ty měly své vlastní ochotné posly.)

„Ano, budeš mít víc času a začne ti vadit, že já ne. Uběhne pár týdnů, a přicházet do prázdného bytu se

ti už nebude zdát tak fantastický. Najdeš si někoho jinýho.“

Michael si vztekle přehodil kalhoty přes klín.

„Copak si myslíš, že jsem o tom donekonečna nepřemýšlel? Že jsem nezvažoval důvody...?“

Asi ano, ale blbě.

Máte normální problémy jako všichni manželé. – Tobě se zdá jako pitomost dát čtyři stovky za holiče, a tvé ženě přijde padlý na hlavu, že si koupíš koženéj oblek na motorku, když nemáš motorku. – V čemž jí, upřímně řečeno, rozumím. – A sex už je po nějakých těch letech jak vánoční stromeček v březnu. Co má být.

Využila momentální atmosféry v pokoji a vstala. Dva-krát přešla po místnosti, snad aby demonstrovala, že je dosud nahá. Na svém těle velmi tvrdě pracovala a občas jí přišlo až líto, že je nevidí širší publikum. (V tělocvičně tuto smutnou realitu nahrazovala některou ze svých *umělých motivací*, kupříkladu vizí, v níž byla přinucena vystupovat jako Cher pouze v kožené bundě a síťových punčochách před flotilou mladičkých námořníků s písni *If I Could Turn Back Time*. – Představa obnaženého zadku ji zaručeně poháněla k usilovnějšímu posilování; nic nevadilo, že nebyla Cher ani koncertně nevystupovala. Vlastnila však síťové punčochy!)

Michael ji zamračeně sledoval.

Uvažovala, co říct pěkného.

Muži se podle ní dělili na ty, kteří pouze potřebovali potvrdit vlastní genialitu, a ty, jež naopak motivovala nemožnost ohromit či uspokojit partnerku. Do druhé skupiny se vůbec nemontovala.

Měla ráda vstřícnou atmosféru vzájemně šimraného sebevědomí a její letitou zásadou bylo nekritizovat. Nekritizovat a v podstatě říkat jen to, co chce druhá strana slyšet. Činila tak podvědomě, ani si neuvědomovala, jak je její mysl nacvičená dekodovat partnerovy signály. Byl to tik z doby, kdy neustále obluzovala a sváděla, otázka osobní techniky, jako je v rybaření lov na třpytku či na těsto.

Michael ani kritiku nesnesl. Jednou mu naznačila, že by si mohl nechat odstranit chloupky na ramenou a šíji, a on ji naštvaně odpálil příměrem, že mu její klín připomíná Hitlerův knírek.

Haló? Brazilská depilace! Proč hned nějaké antisemitské hnízdo?

Kde by asi skončili, kdyby šlo o něco podstatnějšího?

Nehodilo se odejít rovnou do sprchy. Obešla postel a položila si Michaelovu hlavu na břicho. Maličko se vzpíral. Byla však přece jen lidskou bytostí a hodlala jí zůstat do konce. Slušelo se ukázat zaujetí, soucit.

Objala mu paže, obestoupila nohy a posadila se přes něj. Kovová přezka pásku jeho kalhot se jí zaryla do stehna.

Patnáct minut milosrdenství už odtikávalo.

Byla si jistá, že si je vybere zpátky.

Možná si je už i vybrala. Život byl dobrý. Zdravé děti, skvělý manžel.

Jak si jen Michael mohl myslet, že by měnila! Znovu uchopila jeho hlavu do dlaní. Ukonejšit.

Jeho odpor zeslábl, podvolil se pohybům jejích prstů ve vlasech, polibkům. Tohle všechno Nadia nabízela.

Plus dalších jedenáct minut. Pak za rodinou.

Michaelovy ruce zůstaly přilepené na jejích bocích.

„Kdy tě uvidím?“ zeptal se.

„Brzo,“ odpověděla a vyvlékla se z jeho objetí. „Kdy budeš chtít.“

Sebrala ze země sukni a vysoké boty... Kde jen můžou být punčocháče?

Michael ji pozoroval.

Cítila, že ho její věčnost irituje, ale už si nemohla pomoci... Už ho laskala a chlácholila, teď nastal čas být praktická.

Vstal a nakvašeně odešel do sprchy.

Taky ji iritoval – vida, lezli si na nervy, aniž by spolu kdy žili. Že se poznali coby dramatičtí umělci přece neznamená, že musejí obsáhnout celé citové spektrum! Příjemné odpoledne snad stačí?

Měla dnes za sebou nezdařený konkurs na moderátorku pořadu o cestování, svůj důvod cítit se pod psa. Další neúspěšný konkurs... Jak dlouho si ještě chtěla namlouvat, že se znovu pokouší o hereckou dráhu? – Ačkoli když poprvé potkala Michaela na jakémsi castingu, byl na tom velmi podobně: za sebou třícítku a pár šteků, nic nenaznačovalo, že by se ještě mohl chytit. O dva roky později se setkali znovu; tentokrát už hrál jednoho z kriminalistů v poměrně úspěšném

televizním seriálu. Paradoxně ona série policejních příběhů běžela na NBC proti cyklu situačních komedií, které psal její manžel a které vysílala ve stejném čase ABC.

Kde byl její úspěch? A co by vůbec měla zkusit, když ne herectví?

Aspoň že dnes nic neutratila. Taky si mohla pofoukat bolístku dvěma páry bot nebo nějakým jarním pláštěm.

À propos.

Vzpomínka na poslední výpisy z kreditních karet jí způsobila náhlou nevolnost. Měla by je pozorně prostudovat. Třeba se někde spletli o desetinnou čárku. Je přece vyloučené, že by utratila tolik za drobné věci denní potřeby. Za boty. A zubní kartáčky. Dobře, pro ty měla slabost. Nebo trička a džínsy, pro které měla rovněž slabost. Dývídíčka. Hudbu. Svršky obecně. Svršky a spodky obecně. Dětské oblečení, počítačové hry. Snídaně. Obědy. Krémy. Co ještě spadalo do jejího *kapesného*?

Možná se vlastně o omyl nejednalo. A účty bude muset zaplatit.

Snad raději myslet na debakl s pořadem o cestování.

Postavila se do koupelny a čekala, až jí uvolní sprchu.

Zrcadlo potvrdilo, že měla skutečně rozmazané oči. Bez krému šla obtisknutá černě smýt těžko.

Michael za jejími zády odhrnul plastový závěs a vystoupil ze sprchy. Zápolil s ručníkem, zápolil

s místem. Sálala z něj horká voda a mýdlo, a jí se najednou nikam nechtělo. Otočila se a přistoupila blíž k němu.

Hmm. Vypadal lákavě jak dobře vyzdobená výloha.

A tohle uspokojení se jí ani neobjeví na žádném kreditním výpisu!

Bylo tma a z Michaelova ateliéru vyšla mnohem později, než plánovala. Venku se do ní opřel štiplavý vítr. Přituhlo, teplota se přiblížila k bodu mrazu. Krátká ulice byla prázdná. Na rohu si všimla nově otevřeného *Bath & Body Shop*. Vybavila si jeho vůni a zavrtala se do světlého kožíšku.

K parkovišti skoro doběhla, v autě za chvílik roztaže. Rozjela se napříč širokými třídami dolů k Hudsonu a odbočila na dálnici mířící ven z Manhattanu.

Téměř rok jí odjezd z města vháněl slzy do očí. Měla dojem, že u platebních turniketů na mostě končil život.

Nyní se cítila silná a šťastná. Na svou vyrovnanost byla pyšná; znamenala výsledek velmi pečlivě namíchané medicíny, již si postupně naordinovala. Zatímco jiní se bezmyšlenkovitě krmili antidepresivy, Nadia se vyléčila sama. Občasnou dávkou smogu, prachu, špíny, bláznů, jarních kolekcí, letních výprodejů a podzimních slev, nevěry, pokut za zakázané parkování, za překročení kreditního limitu nebo povolené rychlosti, pokusů úspěšně pracovat či spokojeně nepracovat.

Cestou si přehrála dvě a půl cédéčka, zesílila je na samou hranici poslouchatelnosti a zpívala s nimi, spíš řvala než zpívala, nadšená, že míří domů.

Měla štěstí, že na dálnici i na okresce byl mírný provoz, musela se hlídat, aby plyn nesešlápla k podlaze. Propletla se městečkem a pak lesními cestami, které se dodnes nenaučila z hlavy vyjmenovat. Vizuálně si však věděla rady, každé rozcestí či odbočka pro ni měly svou specifickou tvář a neomylně ji navigovaly k domovu. U poslední vidličky se cesta ještě zúžila a skrze holé větve jabloní už viděla svůj do tmy svítící dům.

Ani se nezdržovala zajížděním do garáže.

Dveře do haly byly otevřené, Tom nikdy nezamykal. Zavřela za sebou a vydala se do dětské ložnice. Zkontrolovala spící syny a pak se přivítala s manželem.

Nalila oběma skleničku červeného vína a přisedla si k němu na široký pohodlný gauč, aby společně sledovali večerní zprávy. Natáhli si podle zvyku nohy před sebe na konferenční stolek.

„Jak to dopadlo?“ zeptal se zúčastněně.

„Řekli, že se ozvou, ale já vím, že jsem nebyla dobrá...“ přiznala upřímně.

„Tak jsou blbí... Protože ty seš dobrá,“ uzavřel záležitost s konkursem Tom.

Místo díků se mu něžně otřela chodidlem o nárt.

„Pojď, mami, budeme poslední...“ uslyšela znovu netrpělivě volat od dveří své syny.

Těžko říct, kde pochytili celý ten koncept *nebýt pozdě*. Asi ve škole.

Taky se už nepříjemně orientovali v čase.

„Už jdu! Zkontrolujte si zatím, jestli máte v pořádku svačinky!“ zavolala dolů z koupelny s vědomím, že tak získá několik dalších minut.

Vzápětí je slyšela pod schodištěm dohadovat se o výměně ovocného želé za müsli tyčinku, aniž bylo patrné, co má na dětském potravinovém trhu vyšší hodnotu.

Nadia si přetáhla přes hlavu rolák a v mžiku nanesla trochu řasenky.

Jak zábavné by asi bylo vodit syny do školy na Manhattanu... Vidět po ránu ve školce Umu Thurman, v nejnižší možno střížených džínsách a s briliantkem v pupíku, jak ji popisoval Michael.

Ach jo.

Seběhla dolů a pokračovala s dětmi do garáže.

„Mám dneska narozeniny?“ zeptal se ze zadního sedadla Brian.

„Ne, nemáš,“ odpověděla synovi Nadia.

Na stejnou otázku odpovídala tak často, že už přestala upozorňovat, jak absurdní je.

„A kdy teda dostaneme gameboy?“ převzal vyjednávací štafetu jeho mladší bratr Ray.

„Gameboy nedostanete,“ řekla pokud možno klidně a rozhodně.

„Nikdy?“ navázal ublíženecky ten starší.

Na okamžik zaváhala, zda přece jen není příliš krutá.

„Možná až vám bude deset a jedenáct,“ připustila

s tím, že se jedná o bezpečně vzdálený časový horizont.

„Maminko...“ spustil plačtivě Ray. „Já bych ale hrál jenom tehdy, když bys to dovolila...“

Tenhle tón a poloha byly zrádné. Chlapec zněl bezbranně a odevzdaně, snažila se nemyslet na to, jak maličký byl, když se, chudáček, předčasně narodil.

Ke školce zbývalo pouhých pět sedm minut.

„Ne, kocourku... Víš dobře, že bys hrál pořád... Už nejen doma, jako na počítači a na playstationu, ale i v autě a kamkoli bys šel...“

Nechtěně mrkla do zpětného zrcátka. Mladší syn zkroušeně svíral svůj balíček karet s Pokémony, starší upřeně hleděl z okna.

„Přece nám můžeš stanovit nějaký časovej limit,“ řekl po chvíli Brian mírně.

„Ale vždyť vy ho nebudete dodržovat, vždycky to tak je,“ namítla. „A já jsem pak ze sebe nešťastná, že jsem jako matka selhala... Snažte se do mě vžít!“

V autě zavládlo ticho.

Její synové, ve věku pět a šest let, se zřejmě pokoušeli vžít do své osmatřicetileté matky.

„Nemůžeš nás teda nějak potrestat, kdybysme hráli moc často?“ napadlo Briana.

Nadia zhluboka vzdychla.

„To taky nedodržím. Prostě to po mně nechtějte, já vás o to snažně prosím!“ Do hlasu vložila veškerou pokoru a naléhavost. – Tady je, vydává se jim všanc, oslabená svou všepřehlušující mateřskou láskou.

Děti ji nespokojeně hypnotizovaly ve zpětném zrcátku.

Naštěstí již zahýbala na školní parkoviště.
Ranní bitva vyhrána. Pokračování odpoledne.

Odvedla je ke třídám, což již bylo víceméně symbolické gesto, neboť na půdě školy se jich prakticky nesměla dotknout. Tato striktní samostatnost přišla zcela náhle, musela snad ze dne na den vystřídat jejich prvotní odpor vůči školce i závislost na její přítomnosti. Jeden den jí zkrátka syn visel na stehně, s přerývaným vřiskem odmítaje separaci, a další ráno jí u hlavního vchodu vytrhl batůžek se svačinou, a ona musela předstírat, že jde stejným směrem čistou náhodou. Stejná zkušenost s oběma chlapci.

Cestou zpátky k autu potkala Veronicu.

Vidět Veronicu bylo pro Nadiu příjemným osvětlením. Vždycky.

Od prvního setkání na večeri při školní aukci.

Tehdy měla Nadia za sebou ošklivou depresi z dlouhé zimy, své první strávené zcela mimo město. Později se dozvěděla, že podobné stavy si prožili či dosud prožívají bezmála všichni přistěhovalci z města, všichni ti, pro něž byla zima dosud spojená s vyzdobenými newyorskými třídami a přetopenými taxíky.

Přitom to byla ona, kdo se rozhodl odstěhovat sem. Přišlo jí absurdní, aby její synové strávili dětství v pokojíku velikosti vestavěné skříně a s okny opatřenými železnou mříží, jak to vyžadovala manhattanská bezpečnostní pravidla.

Na sever od města navštívili dvoje přátele, a ta dostup-

nost spřízněných duší a několika překvapivě dobrých restaurací jí dokázala zidealizovat život na venkově do té míry, že se sem předloňské jaro vypravila sama a obešla několik realitních kanceláří, aby do dvou měsíců vlastnili a posléze rekonstruovali rozlehlý dům s pozemkem, jenž nápaditá agentka pojmenovala *V jablečném sadu*.

Zabydlování, zařizování a všechna ta náhle nabytá svoboda, spojená s nezvyklým prostorem, je oba s manželem naplnila euforií nad novým začátkem. Nadia se k oněm prvním měsícům v myšlenkách ráda vracela.

Zpětně už ani nemohla rozpoznat, kdy přesně se vloudila nespokojenost.

Drobné věci jako útržky vět a náhodně zaslechnuté poznámky v ní zanechaly příchut' malichernosti a spoutanosti poměrů. Nenapadlo ji, že tady, sotva devadesát mil od New Yorku, se náhle mohli všichni ti bouřliváci a egomani proměnit v poslušné ovečky, očekávající vzájemné formální pozvánky na koktejlové party a jazzové dýchánky. Ozdobně tištěné pozvánky na tvrdém, ručně lisovaném papíru, svou elegancí a okázalostí tak příkře kontrastující s drtivou většinou hostitelů a hostů, usedlých, uvadlých, nenápadných.

Ano, možná to byla právě ona ošuntělost místních, která v ní probudila vlnu odporu.

Mnohokrát se později přistihla v supermarketu nebo na dětském hřišti, jak zoufale pátrá po někom s přemírou mejkapu nebo v barevných gumákách, po komkoli křiklavém, odlišném, po jedinečných figurkách, které tak dobře znala z manhattanských ulic.

Pak přišla zima, dlouhá, drsná zima se závěje-
mi a výpadky proudu, s hodinami čekání na protažení
silnic a cest, s brzkým stmíváním a pocity naprosté
izolace, a ona propadla příšernému stesku po městě...
Takovému, že ji dovedla sklíčit vzpomínka na hukot
metra nad větracími šachtami v chodnících nebo na
korejské prodavače z Druhé avenue.

Od společenského večera s benefiční aukcí moc neče-
kala. Měla pocit, že všechny ty místní typy už viděla,
nevzhledné ženy a vyhaslé muže, ukoptěné, fád-
ní.

Nakonec si začala namlouvat, že nová etapa s sebou
možná přinese nějaké morální poselství nebo rozšíření
názorového spektra. Třeba zjistí, že škaredí lidi jsou
strašně fajn a že vůbec nevadí, když má někdo zeleno-
hnědý akrylový rolák zastrčený do šedé úpletové sukně.
Nechtěla ani pomyslet, co všechno asi cestou k takové-
mu poznání uvidí, ale byla ochotna rezignovat, začínal
duben, právě se nesměle ozvalo jaro, a ona byla pro
jednou v dobrém rozmaru, ochotná skousnout i dřevě-
né etno šperky na fáčových róbách nezřetelného střihu.

Veronica byla pro ni na aukci skutečným zjevením.
Konečně někdo čerstvý a neoddiskutovatelně hezký,
vlastně kráska, ve vypasovaném živůtku a splývavé
sukni, usměvavá a dychtivá, jako osmnáctka na matu-
ritním plese.

Bylo jednoduché připojit se ke kroužku, v němž stá-
la. Vyměnily si pár úsměvů.

„Vy máte taky dítě v téhle školce?“ zeptala se jí po
chvilce Veronica.

Nadia kývla a pak už si povídaly až do závěrečné dražby, v níž nahonem koupily pár nabízených položek, jako večeři pro šest osob v nejluxusnějším místním hotelu nebo víkendový pobyt v mexickém letovisku společnosti Med.

Tehdy se loučily a ona se tetelila blahem, že zde objevila spřízněnou duši, někoho, kdo ji zajímá a kdo vidí věci shodně, všechny věci, na něž narazily, počínaje pomýleným výběrem titulů v nejbližším kině a australskými kožešinovými kozačkami UGG konče.

Když se rozcházely dnes na chodbě školky, těšila se zrovna tak. V pátek si spolu dají večeři v příjemné restauraci s vyhlídkou na jezero.

Měla důvod opakovaně zvažovat, co si obléci, jak se upravit.

Už ten samotný fakt působil jako vzpruha.

Nutno říct, že Veronica více než splňovala Nadiiny estetické normy.

Byla krásná oním nevyumělkovaným, přirozeným způsobem, jako bývají velmi mladé dívky. Ty šťastnější.

Byla krásná tak, že když ji dnes viděla přicházet mezi poloprázdnými stoly, útlou a vzpřímenou, pocítila snad poprvé v životě, že takové zjištění může být až nepříjemné.

Byl to jen záblesk, ale uvědomila si neochvějně, že nemít Veroničinu náklonnost, či dokonce obdiv, bylo

by obtížné její přítomnost vystát. Nebo ještě hůř – muset s ní zápolit, neměla by šanci.

Naštěstí mezi nimi žádná rivalita neexistovala.

Dvě sklenice oroseného bílého, na vedlejších židlích odhozené kožíšky. Intimita a otevřenost.

„Dneska jsem řekla Darekovi, že se chci rozvíst.“

A sakra.

Vzpamatujte se, lidi! Nikdo vás nemlátí železnou tyčí po hlavě! To je prostě střední věk...!

Někdy jsou však slova málo.

V přítomí útulného restaurantu s bordó polstrováním se pochopitelně zdály být veškeré budoucí problémy bezpečně vzdáleny.

Určitě někomu natolik půvabnému, že mu dosud stačilo vynaložit dvacet procent energie na to, aby se dostal tam, kam se většina nikdy nevyšplhá.

Ano, nespravedlivé. Ale tak příjemné na pohled! A ve spojení s lehce ironickým humorem a bystrostí vlastně téměř neodolatelné.

Cítla nad kamarádčíným rozhodnutím nevoli, již se ani nepokoušela pojmenovat.

Všechno se zkrátka změní, jejich podobnost bude ohrožena, už ne dvě povznesené komentátorky ze závětrí, ale ona osamocená. A Veronica coby vyhladovělá šelma, vypuštěná do prostoru. Potažmo tady do toho skomírajícího kurníku...?

Nechala přítelkyni mluvit, ale sotva ten vodopád slov sledovala.

Už podruhé během krátké doby propadala obavám, že se jí změněný status quo někoho blízkého nepříjemně dotkne.

Upřímně řečeno, ztratit Veronicu by Nadiu mrzelo ještě víc než ztratit Michaela. Kdyby se znala trochu méně, musela by nyní zřejmě zpytovat svou heterosexuální.

Ale tu pár pus a trocha mazlení určitě neohrozilo. Jejich vzájemná přízeň spíš jen dokumentovala ubohost místních mužů.

„Možná je pro chlapy podmínkou pro stěhování do Connecticutu totální kastrace pudů. Nebo něco je s nima špatně,“ posmívaly se společně té absenci energie, láskování, hravosti či flirtu ve svém okolí. „Jak ty jejich manželky vůbec poznají, že vedle nich ještě dejchají? Musí do nich ráno špejchnout něčím ostrým? Nebo stačí hlasová zkouška?“

Doma neměla k podobnému zesměšňování rozhodně důvod. Nikdy nebylo těžké rozpoznat, když se Tomovi líbila některá žena (choval se až neomluvitelně bezprostředně a přímě, jak čtyřletý chlapec).

„Jak vy dva jste se tady ocitli?“ kroutila hlavou nad jejich manželskou benevolencí Veronica.

Kéž by byly všechny vztahy pevné, jako je ten náš volný,
myslela si pro sebe Nadia.

Zakázat lidem rozvody.

Nebo je snad mlátit tou tyčí.

„Můžeme zůstat vzhůru ještě pět minut, mami? Můžeme?“

Brian si lehl na matku, spočívající na koberci. Objal ji kolem boků, políbil na hřbet ruky.

Upřímně řečeno, co tomu bránilo?

Nějaký slepě nalinkovaný rozvrh, který sotva odrážel barvitost a jedinečnost jednotlivých dnů? Snaha držet se úzkoprsého režimu za každou cenu? Sveřepá důslednost?

Že podle plánu měli být už patnáct minut v posteli?

„To víš, že jo,“ odvětila Nadia a překulila syna k sobě, něžně zápasíc s jeho muší váhou.

„Ty jsi ta nejlepší máma,“ vydechl během pár vteřin.

Oh, jak jen věděl, co říct...? Tak malý, a – génius?

Brian odběhl do vedlejšího pokoje za bratrem.

Při letmém pohledu do Rayovy ložnice Nadia opět roztála.

Dvě subtilní těla v proužkových pyžamkách reflektovala všechno. Její přemrštěnou citlivost, její zvrácenou potřebu být oblíbená, její touhu po něčem stálém... Možná její cit k dětem byl proto tak výlučný, že nesnesl srovnání. Nikdy trvale neodejdou jako muži, které poznala.

Byla to láska, v níž neměla konkurenci, v níž nehrozilo, že se najednou vynoří nějaká jiná, atraktivnější matka; láska, již nebylo třeba povzbuzovat dráždivým prádlem ani myšlenkovou originalitou; láska, která nemohla během pár let jen tak vyprchat do vlažného zájmu nebo odcizení.

Zvedla se a začala sbírat rozházené hračky.

Nepořádek v místnosti, ledabyly roztroušená auta, plastoví vojáci a do koberce zašlapaný popcorn jí ubraly na entuziasmu.

Má poruchu. Nedokáže prosadit jediný povel, její slova nemají žádnou váhu. Bezesporu je zcela nekompetentní vychovávat dítě. Dvě, v jejím případě. Je vůbec div, že tuto schopnost nikdo nekontroluje.

Vojáčky naházela do menší krabice s červeným okrajem, auta do větší s modrým. To by jí šlo. Akorát děti neumí zorganizovat.

Z komory dovlekla vysavač a začala luxovat.

Nemohla nevidět, jak ji zas převálcovaly. Pyžamka.

Argumentem jejích rodičů bývalo *protože ti to říkám*. Tehdy nesnášela velitelskou tupost té odpovědi, dneska... Dneska jim záviděla autoritu, s níž byli schopni ji prosadit. Zásadně se neomlouvali a nevysvětlovali, zkrátka rozdali rozkazy čtyřem dětem, z nichž přinejmenším tři v životě jednoznačně uspěly. Pokud by nepočítala svůj debakl v herecké kariéře, nedopadla špatně ani ona.

Rozhodla se pro přísnější přístup, razantnější tón.

Vypnula lux a vzepjala se k novému pokusu.

„Běžte dát pusu tatínkovi,“ poručila ode dveří.

„Teď...?“ nesouhlasně odfrkl Ray.

„Né, až skončí tenhle díl,“ uklidnil ho obratem Brian.

Nemohla uvěřit samozřejmosti, s níž si její starší syn počínal.